

[Landbrugsministeren.]

Bedrifter. Det er en Karakteristik, som er fuldkommen ved Siden af. Der er lige saa stor Mulighed for, at en stræbsom og sparsommelig Mand, der har lige saa stor en Gældsbyrde som de, der bliver saa smagfuldt betegnet af det ærede Medlem Hr. Clausager, kan faa Ret til at faa udbetalt et Beløb. Det danske Landbrugs Udøvere har ikke i de senere Aar under Højkonjunkturen kunnet faa Ejendomme uden at gaa ind under overordentlig tyngende Gældsbyrder, selv om de er stræbsomme og sparsommelige og ikke har flottet sig hverken med Biler eller lignende. Efter Forslaget her er der ikke Tale om nogen Almisser eller Gave, som uddeles i Flæng; Forslaget er affattet saaledes, at enhver har Ret til et bestemt Beløb efter visse bestemte Regler. I Lovforslagets § 2 findes en Bestemmelse, der gaar ud paa, at hvis en Person ved sine økonomiske Dispositioner selv har Skyld i sin vanskelige Situation, kan Sogneraadene, Kommunalbestyrelserne vedtage, at der ikke ydes den paagældende nogen Lettelse. Denne Bestemmelse er indsat for at imødekomme de Ønsker, der er udtalt om, at Landmænd, som selv har meget stor Skyld i deres økonomiske Vanskeligheder, ikke skulde have Ret til at kræve sig udbetalt betydelige Beløb af Statskassen, men det betyder selvsagt ikke, at man i al Almindelighed skal skønne over, om de har Ret til at faa Hjælp eller ikke, tværtimod, det er Undtagelsen, der her er Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal meget stærkt og skarpt kritiserede denne Bestemmelse, maa det ærede Medlem i alt Fald først vende sin Kritik mod sin egen Partifælle, det ærede Medlem Hr. Clausager, der netop kritiserede Regeringens Forslag, fordi den Slags Landmænd med Loven i Haanden kunde kræve sig udbetalt betydelige Beløb. For øvrigt er det en Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, Partiet Venstre og Rigsdagen Gang efter Gang har hævdet maatte være gældende, naar der er Tale om Støtte fra det offentlige til enkelte Borgere i Samfundet, og det er en Bestemmelse, der ingenlunde er saa vidtgaende som den, der findes i det ærede Medlems eget Forslag i § 11, hvorefter der kan ydes Laan til Landbrugere, og hvorefter det fuldkommen

overlades til Skøn i det paagældende Udvalg, om det er rimeligt og rigtigt, at de paagældende Landmænd faar saadanne Laan.

Hvis man vil undersøge Forskellen mellem de to Forslag, her foreligger, det Forslag, der samler de 3 Partier, og det Forslag, der er fremsat af Venstre, og som jeg vil anbefale at stemme imod, saa vil man se, at der efter Flertallets Forslag i den Affattelse, hvori det nu foreligger, gives Laan til Landboere, Laan, der skal betales tilbage, for saa vidt Konjunkturerne gaar saa meget opad, at Smør- og Flæskeprisen gennemsnitligt i 5 Aar ligger 30 pCt. højere end i indeværende Halvaar, det vil sige, for saa vidt Konjunkturerne forbedres ganske betydeligt; Venstres Forslag derimod gaar ud paa, at Laanene skal betales tilbage, enten Tiderne gaar op eller ned eller bliver staaende paa det nuværende Niveau; selv om det vedbliver at se lige saa mørkt ud som i Øjeblikket, eller det kommer til at se endnu mørkere ud, skal Beløbene betales tilbage. Efter hvilket Forslag vil der mest være Tale om Almisser ved denne Udlaansvirksomhed? Ubetinget efter Venstres Forslag. Efter Flertallets Forslag skal de paagældende betale tilbage, hvis Konjunkturerne forbedrer sig og der bliver Mulighed for, at de kan betale tilbage, men hvis den nuværende Situation fortsættes, er de fritaget for at betale tilbage, og tror nogen, at det med de overordentlig smaa Priser, der nu faas for Landbrugets Produkter, er muligt for de Mennesker, som maa forrente Beløb, der svarer til Ejendommens Værdi, at betale saadanne Laan tilbage, hvis Konjunkturerne ikke gaar opad? Jeg tror ikke, nogen vil anse det for blot nogenlunde rimeligt, at de kan det. Og hvad vil saa Resultatet blive, hvis de faar saadanne Laan, som Venstres Forslag anviser?

Det vil selvfølgelig blive dette, at et meget stort Tal af dem, der har faaet disse Laan, maaske langt det største Tal, umuligt vil kunne betale dem tilbage, og kun de, der hævder, at naar man har laant, skal man betale tilbage, og derfor bliver nødt til at sulte, spare og spinke, maaske langt over deres Evne, for at opnaa det Resultat, hvorimod de, der tager mere naturligt paa det og er klar over, at det er umuligt alligevel, ikke vil betale det tilbage. Naar Forholdet bliver saadan, at nogle gør det,